

Sygn. akt IVU 396/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grażyna Szlufik

Protokolant: Agnieszka Kohyt

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2013r. w. Wrocławiu

odwołania J. J.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)w. W.

z dnia 20 czerwca 2012r. Nr (...). (...)

w sprawie J. J.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)w. W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. J. wniosła odwołanie od orzeczenia strony pozwanej z dnia 20 czerwca 2012 r. podnosząc, że stanu jej zdrowia stale się pogarsza, jest pod stałą opieką lekarską i wymaga ciągłego przyjmowania leków.

Strona pozwana Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...)w. W.w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie, wskazując że nie znalazła podstaw do zastosowania przepisów art.6c ust. 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych /tekst jednolity: Dz. U. z 2011 r. Nr 127 poz. 721/.

Strona pozwana stwierdziła, iż werdykt organu I instancji jest sprzeczny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa, wobec czego ustaliła u wnioskodawczyni lekki stopień niepełnosprawności.

Strona pozwana podniosła, że w myśl definicji ustawowej dla stwierdzenia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym niezbędne jest występowanie u danej osoby naruszenia sprawności organizmu oraz: 1) niezdolności do pracy lub zdolności do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej albo 2) konieczności czasowej lub częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. W ocenie strony pozwanej naruszenie sprawności organizmu wnioskodawczyni w świetle norm prawnych cyt. ustawy oraz rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności /Dz. U. Nr 139 poz. 1328/, nie uzasadnia ustalenia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...)do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w. W.orzeczeniem z dnia 23 marca 2012 r. nie zaliczył wnioskodawcy do osób niepełnosprawnych.

Wnioskodawczyni złożyła odwołanie od powyższego orzeczenia do strony pozwanej.

Po rozpoznaniu przedmiotowego odwołania (...) orzeczeniem z dnia 20 czerwca 2012 r. uchyliła zaskarżone orzeczenie w całości i zaliczyła wnioskodawczynię do lekkiego stopnia niepełnosprawności, symbol przyczyny niepełnosprawności: 07 – S, orzeczenie zostało wydane do dnia 30 czerwca 2014 r., nie można ustalić od kiedy istnieje niepełnosprawność, ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 17 lutego 2012 r.

Ponadto w części dotyczącej wskazań podano, że wnioskodawczyni wskazana jest praca lekka /punkt 1/, wymaga ona szkolenia, w tym specjalistycznego – wg potrzeb /punkt 2/ i wymaga ona konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby – wg wskazań medycznych /punkt 5/.

Dowód: dokumentacja w aktach (...)

Biegli sądowi z zakresu chorób wewnętrznych - gastroenterologii, ortopedii i neurologii rozpoznali u wnioskodawczyni: nadciśnienie tętnicze I stopnia (...); przewlekłe zapalenie żołądka; uchyłkowatość jelita grubego; osteoporozę; niedosłuch prawostronny; wole torbielowate tarczycy; hiperlipidemię i wyprysk kontaktowy w dokumentacji.

Biegli podali, iż rozpoznawane u wnioskodawczyni schorzenia są powszechne w populacji ludzkiej. Nie powodują one upośledzenia funkcji organizmu. W szczególności prawidłowa pozostaje funkcja układu ruchu. Wnioskodawczyni jest w pełni wydolna krążeniowo i oddechowo. Nie stwierdza się objawów upośledzenia funkcji trawienia, wchłaniania i pasażu pokarmu. Dolegliwości związane z rozpoznawanymi chorobami mogą być z powodzeniem leczone ambulatoryjnie. Stan somatyczny powódki jest dobry.

Biegli sądowi stwierdzili, że wnioskodawczyni nie może być zaliczona do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności.

Dowód: - opinia biegłych sądowych z zakresu: neurologii lek. med. T. W., chorób wewnętrznych – gastroenterologii dr n. med. K. L. i ortopedii lek. med. A. M. k. 9;

- odpis dokumentacji medycznej k. 10 do 16.

Sąd nie uwzględnił zastrzeżeń wnioskodawczyni do opinii biegłych sądowych /k. 31/ ponieważ stanowią one polemikę z ustaleniami biegłych i oddalił jej wniosek o powołanie innego składu biegłych sądowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Wnioskodawczyni zakwestionowała orzeczenie strony pozwanej z dnia 20 czerwca 2012 r. twierdząc, że występujące u niej schorzenia zdrowotne uzasadniają ustalenie wyższego stopnia niepełnosprawności.

W świetle art. 3 ust 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudniania osób niepełnosprawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2011 r. Nr 127 poz. 721) istnieją trzy stopnie niepełnosprawności:

1)znaczny;

2)umiarkowany;

3)lekki.

Zgodnie z brzmieniem art. 4 ust. 1 przedmiotowej ustawy do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (ust 2). Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (ust 3).

Stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozpoznania niniejszej sprawy wymagało wiadomości specjalnych i musiało znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych. Pełne wyjaśnienie spornych okoliczności wymagało bowiem wiadomości specjalnych, jakimi Sąd nie dysponował.

Powołani w sprawie biegli sądowi z zakresu chorób wewnętrznych - gastroenterologii, ortopedii i neurologii rozpoznali u wnioskodawczynie: nadciśnienie tętnicze I stopnia (...); przewlekłe zapalenie żołądka; uchyłkowatość jelita grubego; osteoporozę; niedosłuch prawostronny; wole torbielowate tarczycy; hiperlipidemię i wyprysk kontaktowy w dokumentacji.

Biegli podali, iż rozpoznawane u wnioskodawczynie schorzenia są powszechne w populacji ludzkiej. Nie powodują one upośledzenia funkcji organizmu. W szczególności prawidłowa pozostaje funkcja układu ruchu. Wnioskodawczynie jest w pełni wydolna krążeniowo i oddechowo. Nie stwierdza się objawów upośledzenia funkcji trawienia, wchłaniania i pasażu pokarmu. Dolegliwości związane z rozpoznawanymi chorobami mogą być z powodzeniem leczone ambulatoryjnie. Stan somatyczny powódki jest dobry.

Biegli sądowi stwierdzili, że wnioskodawczynie nie może być zaliczona do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności.

Sąd podzielił w całości sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłych. Jest ona w ocenie Sądu rzetelna i wyczerpująca, została sporządzona zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia zawodowego i daje odpowiedź na sformułowane w tezie dowodowej pytania. W trakcie postępowania nie ujawniły się również żadne okoliczności mogące podważyć zaufanie do wiedzy, rzetelności lub bezstronności biegłych lekarzy. Z powyższych względów Sąd uznał opinię za wiarygodny dowód w sprawie stanowiący podstawę ustaleń faktycznych.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd dał również wiarę w całości przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentów, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła ich autentyczności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie przepisów powyżej powołanych oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczynie nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.